

КАЗОЧКИ-
ЧИТАЙЛИКИ

КАЗОЧКИ-ЧИТАЙЛИКИ

Книга 5

Ганна Должек

Над виданням працювали:

Упорядниця: Олена Скуловатова

Верстка: Марія Солтис-Смирнова

Дизайн обкладинки: Ярина Мартин

та дружній колектив авторів і художників

Лісовий помічник

Художниця: Катерина Максименко

Зулько жив на великій лісовій галявині. Він був оранжевий, з короткими лапами, довгим хвостом і п'ятьма очима. Його ніхто не бачив, бо Зулько був крихітним, меншим за жолудь. І була у нього мрія – підрости та піклуватися про ліс.

Одного літнього дня Зулько знайшов у лісі невідому ягоду. Він відважився її скуштувати. Раптом Зулько відчув, що росте. Від однієї ягідки він збільшився до розмірів зайця. Проковтнув ще одну – став розміром з вовка. Зулько кинувся

збирати чарівні ягоди. Через годину він знову зменшився, але вже знав, як йому підрости.

Тепер його мрія здійснилася – Зулько міг підростати й допомагати лісовим мешканцям. От тільки слід було придумати, як зберігати і вирощувати чарівні ягоди.

Спати хочуть усі

Художниця: Катерина Максименко

У вітальні на столі, під лампою, стояла маленька чашка. Вона була жовта, з квіточками. Раптом на стіл стрибнув білий котик. Він хотів лягти під лампою, щоб трохи погрітися, але побачив чашку і здивувався.

– Агов, ти хто? І що робиш під моєю лампою? – нявкнув він і торкнувся чашки лапкою.

– Я чашка. А стою тут, бо мене забула моя хазяйка, її звать Оля. А ти хто?

– Я котик Пушок. І здається, у нас одна й та сама хазяйка.

– А для чого тобі лампа? –
спитала чашка.

– Ой, це дуже хороша річ, я під
нею лежу та гріюся. І тут мені завжди
сняться найкращі сни про смачних
мишенят.

– Сни... – замріяно повторила
чашка. – Мої сестри зараз теж сплять
у кухонній шафі. І мабуть, їм сняться
гарні сни про чай з малиновим
варенням чи про молоко з медом, чи
про кисіль з вишень.

– А ти спи тут, під лампою,
замість мене, – запропонував Пушок.

– Не можу, – ще сумніше
зітхнула чашка.

– Чому? – здивувався кіт.

– Розумієш, ми, чашки, не можемо спати ніде, крім кухні. Та ще й немиті!

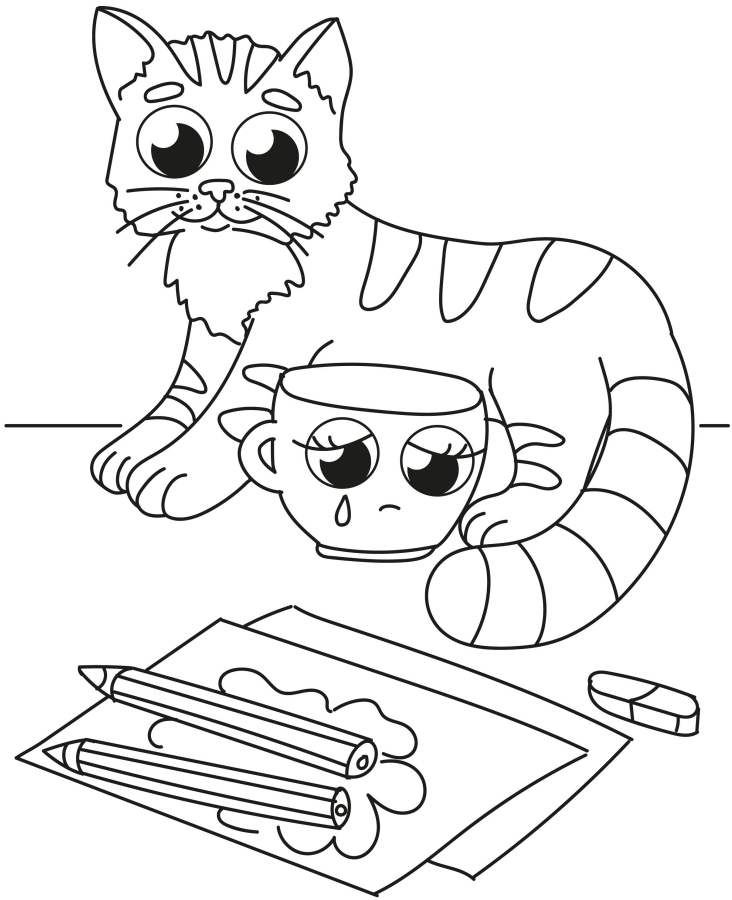
– Ой! – злякався кіт. – То що ж з тобою робити? Хіба ж можна не спати?

– Доведеться чекати, поки Оля або її батьки про мене згадають.

– Так це ж можна аж до самісінького ранку чекати, – промовив обурено Пушок. – А зранку тобі знову працювати.

– Нічого не вдієш, – сказала чашка.

Пушок почухав за вушком, вилизав хвостик і раптом привітно замурчав:

– Я знаю, що робити. Я тобі допоможу!

І він пострибав у кімнату хазяйки. Оля вже лежала в ліжечку та слухала казку, яку читала мама: «Раптом принцеса перетворилася на голубку і вилетіла з палацу».

Котик стрибнув Олі на ковдру і голосно нявкнув.

– Ой, котику, тпрусь! Не заважай мені слухати казку, – зашепотіла дівчинка і зіштовхнула його з ліжка.

Але Пушок не здавався. Він знов повторив свій стрибок, нявкнув і потерся об Олину руку. А потім зіскочив на підлогу і знов нявкнув, уже біля дверей.

Мама відклала книжку, подивилася на kota і звернулася до дівчинки:

– Олю, схоже, він хоче тобі щось сказати.

– А що?

– Не знаю. Ти його вечерєю годувала?

– Так, – відповіла Оля.

Кіт знов підійшов до ліжка, сказав щось котячою мовою, потім відбіг до дверей і повторив своє муркотіння.

– Здається, Пушок тебе кудись кличе, – здогадалася мама.

– Доведеться перевірити, – зітхнула Оля і вилізла з-під теплої

ковдри.

А Пушок уже був в коридорі і там дуже голосно нявчав. Оля піша за ним. Кіт привів її у вітальню, підвів до столу і прудко заскочив на нього. Він став якраз біля чашки і потерся об неї.

– Ой! – скрикнула дівчинка. – Це ж моя чашка! Я дивилася мультики і пила молоко, а потім поставила чашку на стіл і забула про неї. А бідний Пушок не може тепер полежати на своєму улюбленому місці.

Дівчинка взяла чашку, віднесла її в кухню, вимила і поставила на місце. А потім побігла знов до своєї

кімнати дослуховувати казку.
Пробігаючи біля столу, вона помітила, що котик улігся і вже дрімає під лампою.

Вночі, коли всі спали, Пушок прийшов у кухню й тихенько погукав:

– Жовта чашко, ти спиш?

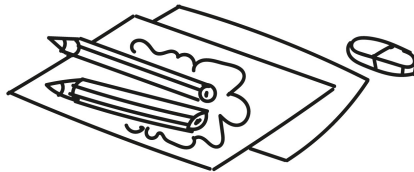
– Намагаюся, – позіхаючи, відповіла чашка.

– А який сон тобі сниться?

– Про полуничний компот. Це дуже рідкісний сон, тому, будь ласка, не заважай.

– Ну, то добраніч тобі, чашко!

– І тобі добраніч, котику!

Чому Миколай не прийшов?

Художниця: Катерина Максименко

Іринка і Костик разом ходили до дитячого садочка. Вони були хорошими дітьми: батьків любили й поважали, виховательку свою, Людмилу Василівну, слухали, з дітьми дружили. А те, що були жваві та непосидючі, – так то всі діти такі. А ще вони дуже любили свята.

Якось Іринка спитала маму:

– Мамусю, а скоро день Святого Миколая?

– Через місяць, доню.

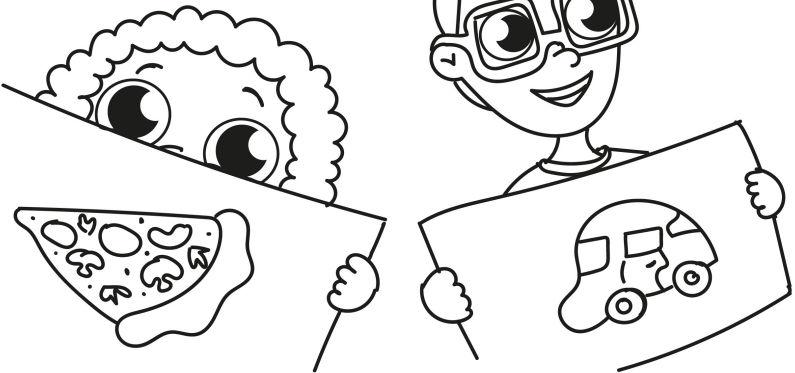
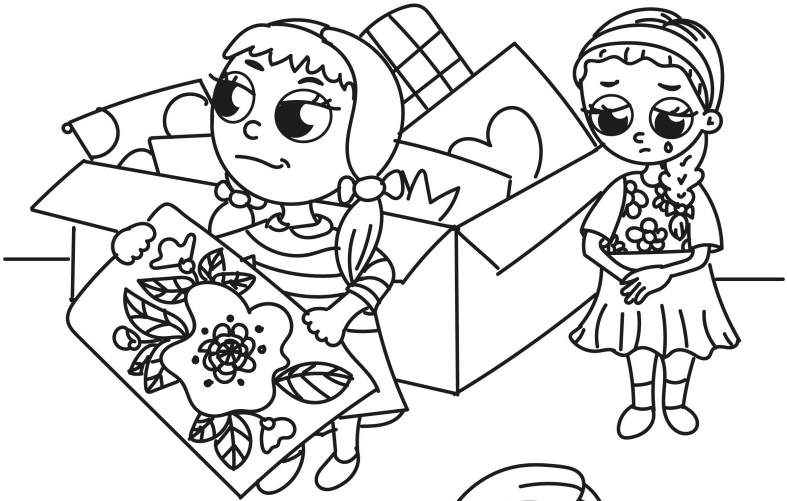
– Мамо, як ти думаєш, мені

Миколай принесе подаруночок?

– Поки що рано загадувати, але схоже на те.

Ці слова дівчинку заспокоїли, і вона пішла грати з ляльками.

За день до свята в садочок привезли килимки до ліжечок. Вони були з різними візерунками. Вихователька дозволила дітям обрати ті, що їм до вподоби. Костик узяв собі килимок із жовтою машинкою, а Іра побачила килим з чудовими маками. Але, крім Іринки, цей килимок побачила Марійка і теж поспішила до нього. Та Іринка була швидшою, тому вхопила його першою.

І на слова Марійки, що їй теж сподобався цей килимок, Іринка відповіла:

– Але ж я перша його взяла!

Марійка зітхнула і пішла вибирати собі інший. Та весь день вона була засмученою. Іринка розуміла, чому Марійка невесела, але милувалася килимком біля свого ліжка.

Вранці на день Святого Миколая діти в групі обговорювали свої подарунки.

– Мені Святий Миколай приніс печиво й цукерки, – повідомив Стасик.

– А мені – м'якого віслючка, –

похвалилася Ніна.

– А я під подушкою знайшов нову книжку, – не відставав Костик.

– Мені Святий Миколай залишив нові рукавички, – сказала Зоя. – Я в них сьогодні в садок прийшла.

– А що він тобі приніс? – спитав Костя Іру.

Іра кліпнула очима і заплакала.

– Нічого! Розумієш, нічого! Ані подарунка, ані різочок. Що це значить?

– Не знаю, – чесно відповів Костик. – Так же не має бути: або іграшка, або різки – інакше не буває.

– І я так думала, – зітхнула Іринка. – А виявляється, буває. І що

тепер мені робити? Я ж весь рік себе гарно поводи́ла.

– Слухай, а може, Миколай просто ще не встиг до тебе? – спробував утішити подружку хлопчик.

– Ага, до всіх встиг, а до мене ні. Я що, на Місяці живу?

На це Костик не знайшов, що сказати.

Увесь ранок Іра була зажурена і навіть після обіду, в тиху годину, одразу погодилася спати. Вона роздягнулася, поставила свої капці на килимок і сіла на ліжку. Раптом їй в голову прийшла одна думка. Дівчинка знову взулася, взяла свій

килимок і пішла з ним до Марійчиного ліжка.

– Машуню, тобі ще подобається цей килимок? – спитала вона.

– Так, – відповіла Марійка трохи здивовано. – А що, тобі вже набрид?

– Та ні, не набрид. Але ти, мабуть, його більше хотіла. Міняймося: ти мені свій, а я тобі цей.

– Згода! – Марійка аж засяяла. – Дякую тобі, Ірусю.

– Нема за що, ми ж подруги, – сказала Іринка і пішла знов до свого ліжка. Їй наснився гарний сон, і настрої після сну був чудовий.

А коли Іра повернулася додому,
на її ліжку лежав пакетик від Святого
Миколая, а в ньому були нові гарні
резинки для Іринчиних косичок.

Зміст

1. Лісовий помічник3
2. Спати хочуть усі6
3. Чому Миколай не прийшов?15